

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 14 czerwca 2013 roku B. M. żądał zasądzenia od pozwanego P. B. O. B. A. K. K. i P. D. P. S. z. o. S. j. w Ż. kwoty 125.811,22 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż strony zawarły umowę, na podstawie której powód jako podwykonawca zobowiązał się do kompleksowego wykonania określonych w umowie robót budowlanych wykończeniowych, za które rozliczenie miało następować fakturami VAT wystawianymi przez powoda. Powód wykonał umówione prace w terminie i w sposób prawidłowy; za prace te wystawił faktury, które jednak nie zostały uregulowane przez pozwaną. Ponadto strony zawarły umowę zlecenia, na podstawie której powód zobowiązał się do wykonania przepustów PEHD wzdłuż kanałów melioracyjnych na budowie obwodnicy Żyrardowa. Powód wykonał zlecone prace i wystawił za nie fakturę VAT, z której należność również nie została zapłacona przez pozwaną (pozew k. 2-4).

Pismem złożonym 5 sierpnia 2013 r. powód cofnął pozew w części obejmującej kwotę 25.529,88 zł, wnosząc o zasądzenie na jego rzecz kwoty 102.208,15 zł, z ustawowymi odsetkami od 24 lipca 2013 r. Powód powołał się na zapłatę przez pozwaną kwoty 25.529,88 zł w dniu 23 lipca 2013 r., z tytułu faktury VAT nr 94/2012. W zakresie dochodzonej kwoty powód oświadczył, iż 100.281,34 zł stanowi pozostałą należność główną, zaś 1926,81 zł stanowią skapitalizowane odsetki od kwoty 125.811,22 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, tj. do 23 lipca 2013 r. (pismo procesowe powoda k. 47).

Prawomocnym postanowieniem z 8 sierpnia 2013 roku Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 25.529,88 zł (postanowienie k. 51).

W dniu 8 sierpnia 2013 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 102.208,15 zł, z ustawowymi odsetkami od 24 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu (nakaz zapłaty k. 52).

W dniu 3 września 2013 r. pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia na jej rzecz od powoda kosztów procesu. Pozwana zarzuciła, iż powód nie udokumentował w sposób należyty dochodzonego roszczenia, albowiem powołuje się jedynie na podpisane tylko przez wystawcę faktury VAT, które – w ocenie pozwanej – nie stanowią dowodu na treść łączącej strony umowy ani na istnienie dochodzonych pozwem należności (sprzeciw k. 69-71).

Pismem złożonym na rozprawie w dniu 26 lutego 2014 r. powód cofnął pozew w dalszej części, obejmującej kwotę 60.000 zł, popierając powództwo do kwoty 44.774,34 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 27 września 2013 r. do dnia zapłaty. Powód podniósł, iż strona pozwana dokonała w dniu 26.09.2013 r. zapłaty kwoty 60.000 zł na poczet dochodzonej pozwem należności. W związku z powyższym, na kwotę dochodzoną przez powoda składa się 42.408,15 zł należności głównej oraz 2366,19 zł skapitalizowanych odsetek za opóźnienie, naliczonych od kwoty 102.208,15 zł za okres od 24 lipca 2013 r. do 26 września 2013 r. (pismo procesowe powoda k. 140-142).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód B. M. prowadzi przedsiębiorstwo pod nazwą (...) (bezsporne – wydruk z CEIDG k. 40-41).

W dniu 27 czerwca 2011 r. powód, jako podwykonawca robót, zawarł z pozwanym P. B. O. B. A. K. K. i P. D. P. S. z. o. S. j. w Ż. umowę, w której zobowiązał się do kompleksowego wykonania robót budowlanych w postaci ułożenia ścieku skarpowego, wpustu z syfonem, mufą przyłączeniową z uszczelnieniem, osadnikiem z tworzywa sztucznego, ułożenia kanałów deszczowych, umocnienia skarp i dna rowu płytami ażurowymi, studzienek wpustów deszczowych, wykonania żelbetowych budowli wylotowych (§ 1 umowy). W umowie tej strony uzgodniły także wynagrodzenie za wykonane prace w wysokości 2.051.551 zł netto, które powiększone miało być o należny podatek VAT (§ 3 umowy). Rozliczenie za wykonane prace miało nastąpić fakturami przejściowymi wystawianymi na koniec każdego miesiąca oraz na podstawie faktury końcowej. Podstawę do wystawienia faktury VAT miało stanowić Przejściowe Świadczenie

Płatności wystawione przez inwestora wobec wykonawcy. Należności wynikające z owych faktur miały być płatne w terminie 30 dni od daty ich wpływu do siedziby wykonawcy (tj. pozwanej spółki) (§ 5 umowy) (dowód: poświadczona kopia umowy k. 7-16).

Kolejnymi aneksami do ww. umowy strony przedłużały termin jej realizacji (dowód: poświadczona kopia aneksów do umowy k. 17-20).

W związku z powyższą umową, powód wystawił pozwanej spółce m.in. następujące faktury VAT:

- nr FA/94/2012 z 19.12.2012 r., na kwotę 25.529,88 zł brutto,
- nr FA/3/2013 z 29.01.2013 r., na kwotę 22.707,52 zł brutto,
- nr FA/13/2013 z 22.03.2013 r., na kwotę 25.164,57 zł brutto.

Do wszystkich tych faktur załączone były stosowne dokumenty Przejściowego Świadczenia Płatności (dowód: poświadczona kopia faktur wraz z dokumentami Przejściowego Świadczenia Płatności k. 21-26).

W dniu 12 października 2011 r. strony zawarły ponadto umowę zlecenia nr 24/ZYR/2011, na podstawie której powód, jako zleceniobiorca, zobowiązał się do wykonania przepustów wzdłuż rowów melioracyjnych z rur PEHD, na budowie obwodnicy Żyrardowa. Koszt wykonania zlecenia strony ustaliły zgodnie z „ofertą i potrzebami budowy”. W ofercie powoda koszty te ustalone zostały na 499 zł za 1 m przepustów (dowód: poświadczona kopia umowy zlecenia k. 27-28, poświadczona kopia oferty k. 30).

W ramach wykonania ww. umowy zlecenia, powód wykonał 78,35 m przepustów (dowód: poświadczona kopia protokołu odbioru robót k. 31).

Z tytułu wykonania powyższej umowy zlecenia, powód wystawił w dniu 29 stycznia 2013 r. fakturę VAT nr FA/4/2013, na kwotę 48.088,88 zł brutto (dowód: poświadczona kopia faktury k. 32).

Powód wzywał pozwaną spółkę do zapłaty należności wynikających z faktur nr FA/94/2012, FA/3/2013 i FA/4/2013 wezwaniem do zapłaty nr PON/1/2013 z dnia 25.03.2013 r. (dowód: poświadczona kopia wezwania do zapłaty k. 33, poświadczona kopia potwierdzenia odbioru k. 34-35).

Pismem z 17 maja 2013 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 121.490,85 zł, wynikającej z faktur nr FA/94/2012, FA/3/2013, FA/4/2013 i FA/13/2013 (dowód: poświadczona kopia wezwania do zapłaty k. 36-37, poświadczona kopia potwierdzenia odbioru k. 38-39).

Należność objęta fakturą nr FA/94/2012 z 19.12.2012 r., w wysokości 25.529,88 zł brutto, została przez pozwaną zapłacona w dniu 23.07.2013 r. (dowód: wydruk potwierdzenia przelewu k. 48).

Należności wynikające z faktur nr FA/4/2013 i FA/3/2103 zostały częściowo uregulowane przez pozwaną w dniu 26.09.2013 r., która zapłaciła na ich poczet kwotę 60.000 zł (dowód: wydruk potwierdzenia przelewu k. 143).

Sąd zważył, co następuje:

Jak wynika z ww. ustaleń faktycznych Sądu, strony zawarły w dniu 27 czerwca 2011 r. umowę mającą charakter umowy o roboty budowlane, określonej w art. 647 i nast. k.c. Z charakteru prawnego tej umowy oraz samej jej treści wynika zaś obowiązek zapłaty przez zamawiającego na rzecz wykonawcy umówionego wynagrodzenia.

Natomiast w dniu 12 października 2011 r. strony zawarły, opisaną w ustaleniach faktycznych, umowę o świadczenie usług (nazwaną „zleceniem”), do której w myśl art. 750 k.c. odpowiednio stosuje się przepisy o zleceniu. Przepisy te również przewidują co do zasady obowiązek zapłaty wynagrodzenia na rzecz przyjmującego zlecenie (art. 735 § 1 k.c.), zaś w rozpoznanej sprawie obowiązek ten wynika również wprost z treści zawartej przez strony umowy.

Pozwana spółka kwestionowała istnienie podstaw faktycznych i prawnych, na podstawie których powód wystawiał określone w pozwie faktury VAT. Jednakże, wbrew zarzutom strony pozwanej, powód nie opierał swoich roszczeń jedynie na dokumentach faktur. Powód przedstawił również dowody z niezakwestionowanych przez pozwaną, poświadczonych kopii umów, z którymi związane były należności określone w owych fakturach, a także poświadczone kopie innych dokumentów – jak Przejściowe Świadcstwa Płatności, oferta dotycząca wynagrodzenia z tytułu zlecenia, protokół odbioru robót – z których jednoznacznie wynika zarówno sam obowiązek, jak i wysokość należności przysługujących powodowi. Zarzut pozwanej, iż strona powodowa opierała swoje roszczenia jedynie na dokumentach faktur VAT, nie znalazł potwierdzenia w materiale sprawy.

Ponadto, po wniesieniu pozwu pozwana spółka zapłaciła powodowi znaczną część należności objętych pozwem, powołując w tytułach wpłat numery faktur oznaczonych w pozwie przez powoda. Zachowanie to świadczy o wiedzy pozwanej odnośnie obciążających ją zobowiązań pieniężnych wobec powoda, opisanych w pozwie oraz o przyznaniu – przynajmniej co do zasady – iż pozwaną rzeczywiście obciążają zobowiązania określone przez stronę powodową.

Natomiast strona pozwana nie przedstawiła w istocie żadnych zarzutów, które mogłyby skutkować zmniejszeniem wierzytelności powoda z tytułu umów wskazanych w pozwie, w szczególności w taki sposób, który wskazywałby, iż zapłacone powodowi kwoty pieniężne wyczerpują jego roszczenia zgłoszone w niniejszej sprawie.

Skoro zatem powód wykazał istnienie podstaw faktycznych i prawnych swoich żądań, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, zaś strona pozwana nie wykazała istnienia okoliczności skutkujących zmniejszeniem należnych powodowi kwot pieniężnych, powództwo podlegało uwzględnieniu w części, w jakiej było podtrzymywane przez powoda. Kwota ta obejmuje zaś pozostałą do zapłaty część należności głównej w wysokości 42.408,15 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe naliczone od kwoty 102.208,15 zł za okres od dnia 24.07.2013 r. do dnia 26.09.2013 r., w kwocie 2366,19 zł.

W zakresie odsetek za opóźnienie, roszczenie pozwu znajduje podstawę prawną w art. 481 § 1 i 2 k.c., zaś możliwość kapitalizacji odsetek wynika z art. 482 § 1 k.c.

Na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w części, w jakiej powód skutecznie cofnął pozew.

W zakresie kosztów procesu podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowił art. 98 § 1 i 3 k.p.c., albowiem powód wygrał w całości proces. Częściowe cofnięcie pozwu spowodowane było dobrowolnym spełnieniem świadczenia przez pozwaną już po wniesieniu pozwu, zatem również w tej części pozwaną należało traktować jak stronę przegrywającą proces.

Na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. a) ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. - Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594, z późn. zm.) należało zwrócić powodowi połowę opłaty od cofniętej części pozwu.

(...):

(...)